

Arrest

nr. 185 052 van 3 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 april 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CASTRO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer (1) die verklaart te heten(1):

[...]

Naam [...]: [K.]

Voornaam [...]: [N.]

[...]

Nationaliteit [...] Guinee

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit en drugsvervoer. (PV LE.60.FJ.000822/2017 van de politie zone van Leuven)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er is een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 03/10/2012 en 22/01/2015.

Betrokkene heeft een nieuwe termijn van 10 dagen om het grondgebied te verlaten gekregen op 12/02/2015 (geldig tot 22/02/2015). Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 26/10/2011, betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend. Op 23/04/2012 het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Op 02/07/2013, betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend. Op 21/01/2014 de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Een derde asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 24/11/2014 en werd bij beslissing van 10/12/2014 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 22/01/2015. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Guinea geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft op 12/04/2013 een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd op 17/07/2014 geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene op 29/03/2017 betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit en drugsvervoer. (PV LE.60.FJ.000822/2017 van de politie zone van Leuven)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er is een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 03/10/2012 en 22/01/2015.

Betrokkene heeft een nieuwe termijn van 10 dagen om het grondgebied te verlaten gekregen op 12/02/2015 (geldig tot 22/02/2015). Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Op 26/10/2011, betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend. Op 23/04/2012 het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Op 02/07/2013, betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend. Op 21/01/2014 de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Een derde asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 24/11/2014 en werd bij beslissing van 10/12/2014 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 22/01/2015. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Guinea geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft op 12/04/2013 een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd op 17/07/2014 geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene op 29/03/2017 betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 03/10/2012 en 22/01/2015. Betrokkene heeft een nieuwe termijn van 10 dagen om het grondgebied te verlaten gekregen op 12/02/2015 (geldig tot 22/02/2015). Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Guinea. Mocht de overname door Guinea niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

De Raad wijst er daarnaast, wat betreft het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij is opgesloten met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk en dat een repatriëring op elk ogenblik kan worden doorgevoerd. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten en aannemelijk te maken werd dus voldaan.

Daarenboven dient te worden gesteld dat aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan worden aangenomen.

Het hoogdringend karakter van de vordering wordt ook niet betwist.

Daarenboven dient te worden gesteld dat vaststaat dat verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan worden aangenomen.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het recht op informatie, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“Que le maintien du requérant en centre fermé est justifié par le fait « que l'intéressé a reçu plusieurs ordres de quitter le territoire entre le 03-10-2012 et le 22-01-2015 » et qu'étant donné que les précédentes décisions d'éloignement n'ont pas été exécutées, qu'il serait peu probable qu'il donne suite volontairement à la décision attaquée.

Qu'il risquerait par conséquent de se soustraire aux autorités compétentes étant donné qu'il n'a pas d'adresse connue ou fixe.

Alors que le requérant réside depuis 2010 [...], à 1020 Laeken. Qu'il existe bel et bien une adresse à laquelle il pourrait être convoqué et informé des procédures à son encontre et qu'il n'a jamais déménagé.

Que nous ne cachons pas notre étonnement quant à l'affirmation contraire, puisqu'à la suite d'une conversation téléphonique avec le service de rapatriement de l'Office des Étrangers, nous avons aisément pu vérifier sa résidence effective. Qu'il n'y a dès lors aucun risque de fuite.

Qu'en outre, le requérant n'a jamais reçu de notification concernant la troisième et dernière décision de non prise en considération ainsi que l'annexe 13 quinquies, qui lui aurait été notifiée le 22-01-2015. La notification aurait été envoyée par pli recommandé en date du 05-03-2015. Le facteur informe alors l'Office des Étrangers de la non réception du courrier et du fait que le requérant ne se serait pas présenté au bureau de poste afin de réceptionner son courrier. Il a alors été déduit, qu'il ne résidait plus à l'adresse [...], à 1020 Laeken.

Qu'il convient de souligner que bien que la décision rejetant la demande de régularisation sur base de l'article 9bis de la Loi du 15 décembre 1980, eut été prise le 17-07-2014, elle ne lui a été notifiée que 3 ans plus tard, soit le 29-03-2017, or toute demande doit être traitée par l'administration dans un délai raisonnable.

Qu'il n'est pas question, en l'espèce, du délai pour traiter une telle demande, mais bien du délai pris par l'administration pour la communiquer au requérant. Cette réponse tardive a privé le requérant de son droit d'information ainsi que d'être conseiller et orienter au mieux dans sa demande (CE n°179.590 du 14 février 2008).

Qu'enfin, le requérant aurait été intercepté en possession et transport de « drogue », alors qu'il ne s'agit en réalité que d'une plante médicinale communément utilisé dans la médecine traditionnelle africaine, notamment pour soigner des allergies, ou des maux de ventre.

Qu'aucune infraction ne peut être retenue, pour détention de substances illicite. Il n'existe aucun risque de compromettre l'ordre public. Le requérant n'a pas adopté de comportement pouvant être jugé comme dangereux pour la société.

Qu'il ressort de ces éléments, que la partie adverse a violé le principe de bonne administration (voir C.E., 11 mars 1997, n°65.160 ; C.E., 24 septembre 1998, n°75.897 ; C.E. n°82.698, arrêt du 5 octobre 1999 ; C.E. 91.709, arrêt du 19 décembre 2000) ; en ne procédant pas aux enquêtes de résidence effective, avant d'en conclure qu'il ne réside pas à l'adresse précitée et en ne cherchant pas à identifier avec précision le contenu et les effets de cette plante médicinale, pourtant totalement inoffensive, et en ne notifiant pas en temps utile la décision de rejet du 17-07-2017.

Que ceci constitue un défaut matériel et formel de motivation et une violation des droits de la défense du requérant."

De Raad merkt op dat het niet ter discussie staat dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten en verweerder bijgevolg, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, behoudens indien meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden van toepassing zijn – wat niet wordt aangetoond –, verplicht was om over te gaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betwist ook niet dat hem reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend – verzoeker geeft slechts aan één bevel om het grondgebied dat aangetekend werd verzonden naar zijn gekozen woonplaats niet te hebben opgehaald – en dat hij niet binnen de hem toegekende termijn gevolg gaf aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt louter dat hij een aanvraag indiende om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd indiende en dat de beslissing die verweerder nam in antwoord op deze aanvraag hem pas meer dan twee jaar nadat zij werd genomen werd betekend waardoor hij beroofd werd van zijn recht op informatie en van de mogelijkheid om raad in te winnen. Hij weerlegt hiermee verweerders vaststelling evenwel niet dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet impliceert dat hij in het Rijk kon verblijven en hij derhalve geen gevolg diende te geven aan de hem eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Zijn beschouwingen laten de Raad dan ook niet toe te concluderen dat verweerder verkeerdelijk zou hebben beslist dat kon worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene regel dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° bepaalt namelijk dat van de in artikel 74/14, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde regel kan worden afgeweken indien *“de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.”*

Waar verzoeker voorts nog betoogt dat verweerder verkeerdelijk stelde dat er een risico op onderduiken bestaat en dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en hieruit blijkt dat verweerder onzorgvuldig, onredelijk en disproportioneel optrad en dat de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging werden miskend, kan het volstaan erop te wijzen dat zijn grief is gericht tegen overtollige overwegingen in de bestreden beslissing en niet blijkt dat hij enig belang heeft bij deze kritiek. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollige overweging in een bestuurlijke beslissing kan immers niet tot de schorsing of de nietigverklaring van deze beslissing leiden (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833) .

Aangezien de motieven in rechte en in feite, die aan de basis liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen en verzoeker, op basis van deze motieven, zonder meer zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken kon aanwenden kan ook geen schending van de formele motiveringsplicht worden vastgesteld.

Het eerste middel is niet ernstig.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:”

“Que conformément à l'article 3 CEDH « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitement inhumains ou dégradants ». Que cette disposition prohibe de manière absolue la torture et les traitements inhumains et dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S/Belgique et Grèce, §218).

Que le requérant, membre d'une famille de confession musulmane, s'est converti au catholicisme, ce qui est son droit le plus strict. Il craint pourtant d'être persécuté du fait de sa religion s'il regagne son pays d'origine. En effet, la Guinée est un pays dont la population est majoritairement musulmane (85%). C'est la raison pour laquelle, le requérant a introduit plusieurs demandes d'asile, sans succès.

Qu'il continue à craindre pour sa vie, il existe en effet un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 CEDH, en cas de refoulement vers la Guinée, compte tenu de sa religion.”

De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder er terecht op heeft gewezen dat verzoeker drie asielaanvragen indiende en dat deze aanvragen allemaal werden afgewezen. Verzoeker bleef dus in gebreke om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Door opnieuw te stellen dat hij vreest omwille van zijn bekering tot het catholicisme in zijn land van herkomst te zullen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen – een bewering die tijdens de behandeling van zijn asielaanvragen nauwgezet werd onderzocht en ongeloofwaardig werd bevonden – toont hij niet aan dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Het tweede middel is niet ernstig

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

“Hij verschaft de volgende toelichting:”

“Que le requérant se trouve en Belgique depuis 2010, y réside et s'est créé de nombreuses attaches et liens avec la Belgique. Il s'est créé des attaches sociales, et est donc bien intégré.

Que toute ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être admise que sur base du respect du principe de proportionnalité.

Que la partie adverse ne démontre pas avoir considéré l'ensemble des attaches sociales du requérant.”

In casu kan het volstaan te duiden dat verzoeker nalaat aan te tonen dat de sociale banden die hij stelt in België te hebben opgebouwd van die aard zijn dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen, laat staan dat hij aantoont dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat er op basis van voormelde verdragsbepaling op verweerder een positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

G. DE BOECK